

A dübörgés, a csengés még fülemben

[*Еще в ушах стоит и звон и гром*](#)

A dübörgés, a csengés még fülemben:

Hű, hogy harangozott a vezető!

Oda loholt a villamos, hol egy
Sekély és lomha kis folyó folyt –
Nádlepte, békalencsés.

Én és Valja

Ülünk az ágyún a Kincstári kert
Előtt, hol kétszázéves tölgyfa áll,
Fagylalt- és limonádéárusok
S kék kagylóhéjban zenészek sűrögnek.

Tündöklő június a park felett.

Trombita dörög, dob dübög s a flóta
Visít, de mintha párna alól szólna:
Félflóta, féldob és féltrombita
S álomnegyed s csak egy nyolcadnyi élet.

Mi ketten

(gumiszalagos kalapban,
Szandálban, horgonydíszes matrózblúzban)
Még nem tudjuk, ki éli túl e kort,
És kit gyilkolnak meg kettőnk közül,
Most még a sorsunk szóba sem kerül,
A csészek otthon gőzölögve várnak,
És gyermeki vállunkra lepke ül,
S fölöttünk magasan fecskék cikáznak.

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)